

kwamen weer in het gareel. Werden die steeds door de bevolking met tegenzin ontvangen???

Wij mogen eenigszins achterstaan in praktische ervaring bij onze niet gemobiliseerde collega's, onze theoretische kennis zal in de meeste gevallen grooter zijn, doordat wij meer tijd beschikbaar hebben om onze kennis bij te houden en te vermeerderen. Toch geloof ik, dat hij onze ervaring wat al te zwartgallig bekijkt, en dat de meesten onder ons nog wel in staat zijn, om een buitenpraktijk waar te nemen. Hoevele pasafgestudeerden vestigden zich niet dadelijk buiten. Moesten die jaren ploeteren, vóórdat zij een vrij goede praktijk kregen? Ik ken wel andere voorbeelden. Er rust m. i. een verplichting op de tot heden niet gemobiliseerde artsen, om het wantrouwen, dat door de publicatie hier en daar mocht zijn gewekt, met alle kracht tegen te gaan en te zorgen, dat wij, zij het niet met open armen, dan toch zeker niet met tegenzin worden ontvangen. Hiertoe bestaat geen reden.

Serooskerke (W.), 11 Februari 1918. H. HONDELINK, *arts, res. O. v. G.*

II.

Bij het uitbreken der mobilisatie moesten vele burgergeneeskundigen als reserve- of tijdelijke officieren van gezondheid in dienst treden. Hun praktijken werden waargenomen, in den beginne door collega's in de buurt, daarna al spoedig door jonge artsen of semi-artsen, meestal met herhaaldelijke wisseling; soms was zelfs in het geheel geen waarnemer te krijgen. Het was hier en daar dan ook droevig gesteld met de geneeskundige verzorging ten plattelande. Eindelijk na drie jaren zijn enkele van die gemobiliseerde artsen met klein verlof naar hun praktijken teruggekeerd.

Hoeveel gunstiger is de regeling in verband met de landstormplichtige artsen, die tot nu toe waren vrijgesteld, maar binnenkort billijkerwijze ook zullen worden opgeroepen. Daar kan men rekenen op een vasten waarnemer en behoeft men zich niet te behelpen met een semi-arts. De heer KONING meent: „daar is men er nog veel erger aan toe, men moet zich toevertrouwen aan een arts, die 3½ jaar is gemobiliseerd”. Hij schijnt niet te weten, dat menig gemobiliseerd arts werkt in een hospitaal, dat velen tijdens hun periodieke verloven burgerpraktijken waarnemen en hun vrijen tijd gebruiken voor studie. Het waarnemen der praktijken van de landstormplichtige artsen zal dus volgens de nieuwe regeling in verreweg de meeste gevallen beter geschieden, dan dat het geval was in de praktijken van de artsen, die reeds in 1914 werden opgeroepen. Het zal den patiënten ten goede komen en de betrokken landstormplichtige artsen mogen dankbaar zijn.

* En zou het dan den landstormplichtigen artsen na volbrachten dienstdtijd zooveel moeite kosten om „hun verdwaalde kudde weer bijeen te brengen”. Och, zij hebben immers zooveel meer ervaring dan de sedert 1914 gemobiliseerde oudere collega's (de heer KONING noemt hen — vermoedelijk abusievelijk — jongere). Ik geloof dan ook, dat hij niet zoo'n zware muts in de getroffen regeling behoeft te hebben, al moet ik toestemmen, dat het voor de betrokken landstormplichtige artsen niet plezierig is om ook eens in dienst te treden, en dat het voor hun patiënten ook niet aangenaam is.

Indien evenwel een landstormplichtige arts liever zelf een waarnemer zoekt voor zijn praktijk, zooals de sedert 1914 gemobiliseerde artsen, dan zal hem dat geheel vrij staan. Menig gemobiliseerd collega, die zijn zooveelsten waarnemer heeft (bijv. den zestiende), zal hem hieromtrent gaarne inlichten.

De landstormplichtige artsen mogen dubbel blij zijn, ten eerste, omdat zij tot nu toe nog waren vrijgesteld van den militairen dienst en ten tweede, omdat men nu een regeling heeft getroffen, die hun veel onaangenaamheden en moeilijkheden kan besparen.

Amersfoort,
13 Februari 1918.

Dr. L. S. LIMBORGH MEIJER,
arts, res. O. v. G. 2de kl.